

MEOSZ OTTI SAJTÓFIGYELÉS

A Magyar médiában a mozgáskorlátozottakról és a MEOSZ interaktív portálján a 108 egyesület által közölt információk tallózása

A sajtóban megjelent információk -- MÉDIA HÍREK ---

Megváltozott munkaképesség: háttér a minősítéshez

Befejeződött a megváltozott munkaképességűek komplex minősítésének szakmai háttérét megalapozó uniós kiemelt projekt.

A projekt során megvalósultak módszertani fejlesztések, elkészült a komplex minősítést támogató informatikai rendszer, megtörtént a hatósági feladatellátásban résztvevő szakemberek felkészítése, melyet egy Atkár-Tasspusztán megvalósított Gyógyászati Segédeszköz és Képzési Központ is segít - közölte a Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal.

Az atkári központ - felépülése óta folyamatosan - otthon ad hazai és külföldi szakemberek speciális képzésének. Nem csak érzékenyítő foglalkozásokat tartanak itt, hanem az egészségügyi és szociális szakma gyakorlati és vezető szakembereinek képzése is ebben a komplexumban zajlik. Az épületben mintakonyhát és mintafürdőszobát alakítottak ki, ahol elsajátítható a fogyatékos – vagy akár az idős - személyek mindennapi életét segítő eszközök használata. A mobil akadálypálya alkalmas arra, hogy a kerekesszékekkel történő mozgást, mozgatást (csúszós, nem egyenletes felületeken közlekedést) elsajátíthassa a jövőbeni gondozó, segítő szakember. 2015. márciustól novemberig mintegy 2000 fő vett részt a projekt által támogatott akkreditált képzéseken és érzékenyítő tréningeken. A gyakorlati eszközök mellett a projekt során létrehoztak egy oktatási anyagot is, mely a segédeszközök használatát mutatja be.

A projekt keretében elkészült a munkaerőpiacra visszatérő megváltozott munkaképességű személyek foglalkoztatási irányának meghatározását segítő képességvizsgálati módszertan is.

A komplex minősítést támogató informatikai rendszer (a Rehabilitációs Szakigazgatási Rendszer (RSZR)) kifejlesztése két ütemben valósult meg, továbbá megtörtént a szükséges hardver eszközök beszerzése.

A projektnek köszönhetően olyan szakértői rendszer jött létre, mely a megváltozott munkaképességű személyek rehabilitációs központú komplex ellátórendszere számára szakmailag megalapozott, objektív, igazságos szakvéleményt tud nyújtani az egészségkárosodás, illetve a megmaradt munkaképesség mértékéről. Képes megítélni a megmaradt, fejleszthető képességet, ez által foglalkozási rehabilitációs javaslatot készíteni a foglalkoztatási szervek részére.

A „Komplex rehabilitáció szakmai hátterének megerősítése” elnevezésű, TÁMOP-5.4.8-08/1-2008-0002-es azonosító számon nyilvántartott, kiemelt Európai Unió projektet a Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal valósította meg mintegy 4 milliárd forintos költségvetéssel - zárul a közlemény.

forrás: weborvos.hu

Pályázat a megváltozott munkaképességű emberek támogatására

A Széchenyi 2020 keretében megjelent a „Megváltozott munkaképességű emberek támogatása” című felhívás. A támogatásra fordítható keretösszeg 2 milliárd forint. A támogatási kérelem benyújtása 2016. január 15-től, 2016. március 10-ig lehetséges.

A felhívás elsődleges célja a megváltozott munkaképességű személyek nyílt munkaerő-piaci integrációjának és foglalkoztatásának elősegítése és képzettségi szintjének növelése foglalkozási rehabilitációs szolgáltatások nyújtásával és munkaerő-piaci aktív eszközök alkalmazásával. Továbbá a felhívás célja a munkaadók szemléletének formálása a megváltozott munkaképességű személyek foglalkoztatása érdekében.

Jelen felhívásra az 1786/2015. (X.30.) Korm. határozatban megjelölt Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal adhat be támogatási kérelmet.

A Felhívás meghirdetésekor a támogatásra rendelkezésre álló tervezett keretösszeg 2 milliárd Ft, mely a Közép-magyarországi Régióban használható fel.

A támogatási kérelem benyújtása 2016. január 15-től, 2016. március 10-ig lehetséges.

A felhívás és mellékletei elérhetők: palyazat.gov.hu weblapon.

forrás: orientpress.hu

Egy évet késik az élelmezési program

Az eredeti tervekhez képest több mint egy évet késik a szegénységben élő kisgyermek és családjuk élelmezését segítő program. Noha az Emberi Erőforrások Minisztériuma korábban többször is azt ígérte, már idén év elején részesülhetnek a támogatásból a célcsoportok, a pályázati felhívások mindössze néhány hete jelentek meg – tudta meg a Magyar Nemzet.

Csupán november 23-án jelent meg a rászoruló személyeket támogató operatív program (RSZTOP) részeként megvalósuló két projekt pályázati felhívása. Idén tehát már biztosan nem indul el a 30 milliárd forintos keretösszegű, a szegény gyermekes családoknak, valamint a rendkívül alacsony jövedelműeknek és a hajléktalanoknak élelmiszersegélyt juttató program – közölte lapunkkal a Miniszterelnökség. Mint arról korábban beszámoltunk, az Európai Bizottság már tavaly decemberben jóváhagyta a legszegényebb családok étkezését segítő, döntően uniós forrásból megvalósítandó programot. Rétvári Bence, az Emberi Erőforrások

Minisztériumának (Emmi) parlamenti államtitkára akkor úgy nyilatkozott, reményeik szerint már idén januárban ki tudják írni az első pályázatokat, így a mélyszegénységben élő, óvodába még nem járó gyermekek mielőbb hozzájutnak a megfelelő élelemhez, vitaminokhoz és alapvető tisztálkodási cikkekhez.

Lapunk kérdésére azonban később már az év első negyedét jelölte meg a szaktárca a program indulási időpontjaként, végül ezt szeptemberre tolták ki. Most kérdésünkre a Miniszterelnökség elárulta, hogy még csak a pályázati szakaszban van az ügy, a különféle szervezetek december 31-ig jelentkezhetnek. Közülük januárban választják majd ki, hogy kik szállíthatják az élelmiszer-csomagokat. Ha a program végre megvalósul, a 30 milliárd forint több mint 50 százalékát, 16 milliárdot a gyermekszegénység csökkentésére fordítják. Ennek keretében a rendszeres gyermekvédelmi kedvezményben részesülő – kiemelten az egy-három éves – gyermekek kapnak majd a szükségleteiknek megfelelő, egészséges ételeket tartalmazó élelmiszersegélyt. Jelenleg a 3 év alatti, rendszeres gyermekvédelmi kedvezményt kapó gyermekek száma 55-60 ezer főre tehető.

Az első szakasz három megyében kezdődik el

A tárca leszögezte: a gyermekélelmezési projekt első szakaszának megvalósítása három megyében – Borsod-Abaúj-Zemplén, Hajdú-Bihar és Szabolcs-Szatmár-Bereg – célzott formában kezdődik el. Ennek során elsősorban azokat a rászoruló családokat segítik majd, ahol várandós az édesanya, vagy három év alatti kisgyermeket nevelnek. Második körben pozitív elbírálás alá eshetnek azok a háztartások is, amelyek a leghátrányosabb helyzetű térségben találhatóak, és 3–18 év közötti gyermekekről gondoskodnak, illetve a gyermeküket egyedül nevelő szülők is esélyesek lehetnek a támogatásra. A tárca szerint a program jóvoltából 2017 decemberéig legalább 10 ezer háztartásba jut el rendszeresen természetbeni támogatással meleg étel, vagy nem romlandó, hűtést nem igénylő, egészséges termékeket tartalmazó élelmiszer-csomag. Úgy tudjuk, hogy a gyerekek csomagjában lehet például vitaminkészítmény, bébiétel, tej és kakaó, hal- és húskonzerv, gyümölcs- és zöldséglé. Emellett olyan alapvető fogyasztási cikkek is adnak, mint a tisztálkodó- és mosószer, az évszaknak megfelelő ruházat, babacsomag, a gyermek életkorának megfelelő könyvek. Hideg idő esetén akár tűzifát is kaphatnak a rászoruló családok.

A gyermekélelmezési program második szakasza 28,94 milliárd forintos keretből és országos lefedettséggel működik majd. Különbség az első szakaszhoz képest, hogy az eredeti célcsoportot kibővítik a szociálisan rászoruló megváltozott munkaképességű emberekkel és a rendkívül alacsony jövedelmű időskorúakkal. Közülük támogatásban azok részesülhetnek, akik legfeljebb a mindenkori nyugdíjminimum 130 százalékának megfelelő havi jövedelemmel rendelkeznek. Ők 2016. március 1. és május 31. között nyújthatják majd be támogatási igényüket, vagyis ők jövő nyár előtt biztosan nem jutnak élelmiszerhez a program keretében. A Miniszterelnökség tájékoztatása szerint ennek a projektnek a részeként évente legalább 200 ezer rászoruló személy részesül majd rendszeresen természetbeni támogatásban 2023. december 31-ig. Az RSZTOP másik része a négy milliárdos keretből gazdálkodó RSZTOP-2, amely kifejezetten a közterületen élők számára biztosít természetbeni juttatásokat. A program részeként terv szerint 2016 és 2020 között átlagosan napi 5000 közterületen élő, éjjeli menedékhelyen éjszakázó, illetve hajléktalanok átmeneti szállásán élő személy kap lehetőséget napi egyszeri étkezésre.

Mint arról korábban beszámoltunk, a kisgyermeket és családjukat támogató program előkészítői eredetileg súlyos hibát vétettek, amely miatt a mélyszegénységben élő, első

gyermeküket váró édesanyák kiszorulhatnak az ételmezési programból, holott eredetileg ők lennének az egyik kiemelt célcsoportja. Az első babát váró állapotos nők közül ugyanis csak azok kaphatnak ételmezőseget, akik jogosultak a lakásfenntartási támogatásra, csak hogy ezt az ellátást idén március 1-jével kifutó rendszerben megszüntették, idén év végéig pedig az utolsó rászoruló család lakásfenntartási támogatás iránti jogosultsága is lejár. Rétvári szerint a hatalmas baki oka az, hogy a jogosultsági feltételeket a még 2014-ben előkészített és elfogadott operatív program rögzíti, a szociális törvényből pedig csak 2015. március 1-jei hatállyal került ki a lakásfenntartási támogatás. Az operatív program szövegét kizárólag az Európai Bizottsággal folytatott egyeztetés sorozat eredményeként lehet módosítani.

forrás: mno.hu

Tizenháromezer adag ételt oszt szét Nyíregyházán és Szolnokon a Bige Holding Csoport

Tízezer adag ételt oszt szét a Bige Holding Csoport Nyíregyházán - © Fotó: Pusztai Sándor

Nyíregyháza – Az ünnepi időszak alatt 13 ezer adag ételt oszt szét a rászorulóknak között Nyíregyházán és Szolnokon a Bige Holding Csoport.

A nyírségi nagyvárosban keddtől szilveszterig naponta ezer, összesen tízezer adag, Szolnokon pedig háromezer adag ételt biztosítanak a nélkülöző emberek számára – közölte Bige László, a cégcsoport elnök-vezérigazgatója hétfői nyíregyházi sajtótájékoztatóján.

A társaság idén nyolcadik alkalommal tartja meg hagyományos év végi karitatív akcióját a rászoruló családok vagy egyedül élő emberek számára. A nyíregyházi ételosztást ebben az

évben is Szabolcs-Szatmár-Bereg megye egyik legnagyobb foglalkoztatója, a többségében megváltozott munkaképességű vagy fogyatékkal élő embert alkalmazó START Nonprofit Kft. bonyolítja le a helyi karitatív egyesületek és civil szervezetek támogatásával.

Az akciót finanszírozó Bige Holding Csoport az elmúlt nyolc évben több mint százezer adag étellel segítette a város rászorultjait, aminek értéke meghaladta a 100 millió forintot – közölte a START Nonprofit Kft. vezérigazgatója a sajtótájékoztatón. Balog Zoltán elmondta, a menüsört összeállító társaság a Fazekas János téri és a Bujtos utcai éttermeiben keddtől kezdi az ételadagok szétosztását. A menüben a szokásoknak megfelelően helyet kapnak az ünnepi ételek, így lesz például babgulyás, töltött káposzta, toroskáposzta, kaszásleves, csirkepaprikás, illetve hurka és kolbász is.

Jövőre másféle formában történhet majd ez a segítségnyújtás – jegyezte meg a sajtótájékoztatón Balog Zoltán. A vezérigazgató ezzel kapcsolatban hozzátette, Nyíregyházán sokkal jobbák a munkalehetőségek, mint az akció elindításakor, ezért indokolt lehet egy újfajta támogatási struktúra kialakítása.

Szolnokon szintén ezekben a napokban kezdődik meg az ételosztás a város polgármesteri hivatalának

forrás: szon.hu

Parkolási kártya nélkül maradt a beteg férfi

Tíz éve 100 százalékos rokkanttá nyilvánították Süli Józsefet, idén mégsem hosszabbították meg a parkolási igazolványát. A férfi bírósághoz fordult, ahol újabb orvosszakértői vizsgálatot indítványozott a bíró. Süli József nem tudta kifizetni a 80 ezer forintot, amibe az került volna.

Márciusban járt le Süli József mozgáskorlátozott-parkolási kártyája. Mivel sűrűn jár vizsgálatokra, és nehezen mozog, szerette volna meghosszabbíttatni.

– Először csak az orvosi papírjaimat kellett elküldeni – mesélte a 70 éves férfi. – Ez alapján a mozgáskorlátozottságom 25 százalékban állapították meg. Nem fogadtam el, fellebbeztem. Berendeltek felülvizsgálatra. A házi orvos készített egy összefoglalót a betegségeimről. Azt írta, az állapotom végleges, nem javul.

Süli József a 70-es években sokáig küzdött csontrákkal. Legyőzte, de a bal karját csak 50 százalékban tudja használni. A daganatos betegség előtt és után is sofőrként dolgozott. Állandósuló hátfájása miatt munkahelyet váltott, autókat műszakiztatott. 1999-ben hátgerincsérvvel műtötték. Egy évvel később 76 százalékos rokkanttá nyilvánították, nem dolgozhatott tovább. 2005-ben szív műtéten esett át, akkor lett 100 százalékos rokkant. Az addigi III-as fokozatból II-esbe sorolták. 2006-ban újabb hátgerincsérv műtétje volt. Süli József a bór rák egy kevésbé agresszív változatával is küzd. Eddig 12 ambuláns műtétet végeztek rajta. A csomók mindig új helyen alakulnak ki.

– A gerincsérvem harmadjára is kiújult, de az orvosok már nem javasolják az újabb műtétet – sorolta Süli József. – Fájdalmaim vannak, a lábam is zsibbad. A legjobb rá a vízi torna. Sokat járok orvoshoz is. A kórház közelében szinte lehetetlen megállni, messziről kell begyalogolni, ami nekem fájdalmas és fárasztó. De a fürdőnél és a boltoknál is ugyanez a helyzet.

Furcsállom, hogy ennyi betegséggel nem számítok olyan szinten mozgáskorlátozottnak, hogy a parkolókártyám megújítsák. Közben hányszor látom, hogy szép autókban fitt mozgású férfiak, nők pattannak ki, és a műszerfalra dobják a mozgáskorlátozott kártyájukat. Volt, amelyikre rápillantottam a szélvédőn keresztül. Friss volt...

Süli József a Munkaügyi Bíróságon is kereste az igazát. Mutatta a határozatot, amin az áll, hogy a bíróság nem állapíthatja meg, hány százalékos rokkant. A bíró ezért igazságügyi orvosszakértő kirendelését indítványozta.

– Nyolc napon belül 80 ezer forintot kellett volna befizetnem a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatala számlájára. Nem tettem meg. A nyugdíjam alig több ennél az összegnél. Erről levélben értesítettem a bíróságot. Miből éltem volna a következő hónapig? Most marad a bosszankodás, a gyaloglás és a fájdalom. Remélem, a perköltséget nem velem fizettetik meg! – zárta a férfi.

Módosítani kellene a rendeletet

Parkolási kártya a fogyatékosági támogatásban részesülőknek automatikusan jár, vagy a közlekedési képesség vizsgálata alapján ítélik meg – tudtuk meg Kovács Ágnestől, a Mozgáskorlátozottak Országos Egyesülete (MEOSZ) elnökétől. – A rossz rendelet miatt több mozgáskorlátozott ember is elesett a közlekedési kedvezményektől az utóbbi időkben. Míg egy más fogyatékosaggal élőknek ez automatikusan jár, addig bizonyos amputációk miatti mozgássérültek nem biztos, hogy megkapják. Szövetségünk javaslatot terjesztett be az Emberi

Erőforrások Minisztériumához a rendelet módosítására. Addig megyünk, amíg a rendelet fonákságait meg nem szüntetik – ígérte lapunknak.

forrás: delmagyar.hu

Nem tudod sírás nélkül megnézni Kóti Jánoska klipjét. A többszörösen fogyatékos kisfiút több, mint egymillióan látták

A szeretet ünnepén söpört végig újra az interneten ez a csodálatos felvétel, 75 felnőtt kíséri a gyönyörűen éneklő fogyatékos kisfiút.

videó: <https://youtu.be/0BnWnfuFKig>

forrás: kiskegyed.hu

Támogatás a Tómalmi Fogyatékos Gyermek Otthonának

A Fidesz soproni szervezete együttműködve a helyi KDNP, Fidelitas és IKSZ szervezetekkel sikeres karácsonyi adománygyűjtési programot szervezett

Az Adventi vásáron lehetett találkozni képviselőinkkel, tagjainkkal ahol egy pohár forralt bor, tea és zsíros kenyér melletti beszélgetés közben gyűltek a gyermekjátékok és a pénzadományok.

Az akció sikeres volt az összegyűlt 222.000 forint adományt a Tómalmi Fogyatékos Gyermek Otthona kapja meg, amelyből készség és képességfejlesztő játékokat vesznek. Ezzel a gondozott gyerekeknek nem csak örömet szerzünk, hanem hozzásegítjük őket ahhoz is, hogy fejlődésük tanulást segítő segédeszközökkel legyen biztosított – közölte Barcza Attila, a Fidesz helyi elnöke.

Az összegyűjtött gyermekjátékok a családok átmeneti otthonába kerültek.
Nyitókép: Tómalmi Fogyatékos Gyermek Otthonát támogatták.

forrás: kisalfold.hu

Tíz paralimpiai érem az elvárás Rióra

„Az idei nagyon sikeres évnek számít”

Szabó László, a Magyar Paralimpiai Bizottság (MPB) elnöke szerint mintegy harminc magyar induló és tíz érem megszerzése a cél a jövő évi riói paralimpián.

Szabó László elmondta, a magyar versenyzők eddig összesen öt kvótát szereztek a riói paralimpiára: sportlövészetben kettőt, míg kajak-kenuban, kerékpárban és cselgáncsban

egyed-egyed. Hozzátette, további háromtucatnyi versenyző áll harcban a riói indulási jogért. „A Magyar Paralimpiai Bizottság elvárása megközelítőleg harminc kvóta és tíz érem a paralimpián. Ez a realitás, figyelembe véve a harminchárom londoni kvótát és az ott nyert tizennégy érmet, valamint az elmúlt négy évben a nemzetközi parasport fejlődését” - mondta az MPB elnöke.

Kiemelte, a szövetség öt világversenyt - egy világ- és egy Európa-bajnokságot, valamint három világkupát - rendezett idén. A magyar versenyzők százhusz nemzetközi versenyen vettek részt itthon és külföldön 2015-ben, ezeken összesen harminckét érmet szereztek.

„Az idei nagyon sikeres évnek számít ebből a szempontból, különösen azt figyelembe véve, hogy kvalifikációs esztendő volt” - hangsúlyozta az MPB elnöke.

Szabó László az idén jól teljesítő magyar parasportolók közül kiemelte a Rióban jó szereplésre egyaránt esélyes Boronkay Péter para-terepatriatlon világbajnokot, az U23-as kerekesszékes vívó-világbajnokságon két aranyérmet nyert Veres Amarillát, az első magyar parakajakosként riói kvótát kiharcoló Váczi Anitát, a sportlövő Gurisatti Gyulát és Dávid Krisztinát, az egi kerekesszékes vívó-világbajnokságon ezüstérmes női tör-, illetve a bronzmedált nyert női párbajtőr csapatot, illetve az Eb-bronzérmes Arlóy Zsófia, Bicsák Bettina asztalitenisz párost. Hagyományosan a magyar parasport erősségei az úszók és az atléták is.

„Kifejezetten jól állunk, határozott, erős és jókedvű paralimpiai csapattal fogunk kimenni Rióba, ahol keményen fogunk küzdeni a nemzeti színekért. Sikereink segíteni fogják a teljes magyar sportot és a teljes magyar fogyatékos társadalmat. Nem beszélve arról, hogy 2024-ben paralimpiát is rendezni szeretnénk Budapesten” - fejtette ki Szabó László, s hozzátette, célja, hogy a magyar fogyatékos sport elismertségét növelje, ehhez segítséget nyújtana a sikeres szereplés.

Kifejtette, az MPB számára a legnehezebb a tavalyi évben a szervezet körül kirobbant botrány és az elnökváltás volt. „A 2015-ös év nagyon nehéz volt a magyar parasport számára, hiszen nemcsak az eredményekkel, hanem a botrányal kapcsolatban is bekerült a hírekbe. Mindazonáltal nagy sikernek élelem meg, ahogy lezártuk ezt az ügyet” - mondta. Az MPB elnöke fontosnak nevezte, hogy a bíróság bejegyezte a szövetség új elnökét és vezetőségét, illetve azt, hogy tizenkét sajtó-helyreigazítási pert nyertek meg vagy zártak le azzal, hogy megegyeztek az adott sajtótermékkel a helyreigazítás közzétételében. „Ez a szakasz a nyáron lezárult, őszől már a sportra tudunk koncentrálni” - tette hozzá.

Kitért arra, hogy az MPB költségvetése a jövő évre megközelíti a félmilliárd forintot, ennek döntő részét az állami költségvetés biztosítja, ezt szponzori támogatások, illetve a szervezet saját bevételei egészítik ki.

„Ez elég a paralimpiai felkészülésre és a versenyzésre, de nem elég arra, hogy a fogyatékos sportot nagyságrendileg fejlesszük. Ehhez ennek mintegy a duplájára lenne szükség, ez a 2020-ig tartó következő olimpiai ciklus feladatai között szerepel” - hangsúlyozta Szabó László.

„Nagy örömeimre és megelégedéseimre szolgál, hogy az év sportolója választáson az idén ugyanolyan figyelemben részesülnek a fogyatékos sportolók, mint az épek” - mondta. Nagy előrelépésnek nevezte, hogy a négy legnagyobb, fogyatékos sportolókkal foglalkozó szervezet

- a Magyar Paralimpiai Bizottság, a Magyar Speciális Olimpia Szövetség, a Magyar Szervátültetettek Szövetsége, illetve a Magyar Hallássérültek Sportszövetsége - közösen állította össze a fogyatékkal élő sportolók tízes listáját, amely alapján a sportújságírók megválasztják az esztendő legkiválóbbjait. A 2015-ös év legjobb női, illetve férfi parasportolóját, valamint csapatát és edzőjét - akárcsak az épek esetében - január 14-én a Nemzeti Színházban az M4 - Az Év Sportolója Gálán díjazzák.

forrás: magyarhirlap.hu

Karácsonyi csoda: ismét járhat egy mozgássérült dán férfi

Ismét járhat Tobias Jensen, aki több mint négy éve vált mozgássérültté, amikor egy balesetben eltört a háta.

A 27 éves dán férfi azóta deréktól lefelé béna, idén karácsonykor azonban ismét talpra állhatott. Ebben egy olyan szerkezet segítette, amely kívülről támogatja a testet, és amelyet egy karórával lehet irányítani.

forrás: euronews.hu

A Vecsei-család missziói

Vecsei Miklóst a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alelnökeként ismerjük. Kevesebben tudják róla, hogy hat gyermek édesapja, akik közül többeknek természetes volt, hogy a szabadidőt apa munkahelyén, egy hajléktalanszállón töltik. A két legnagyobb, Kinga és Miklós pedig örökbefogadott, mozgássérült bátyjuk ölében nőttek fel, számukra a kerekesszék volt a babakocsi. Előítéletekről, imákról és közösségről beszélgettünk.

A Vecsei-család ünnepe. Pár nap eltéréssel mutatták be Kinga főszereplésével a Szerdai gyerek című filmet, s a Miklós által újraírt Liliomfit, amit ifjabb Vidnyánszky Attilával közösen jegyez. Atival, így hívja, színházi alkotócsoporthozott létre. Miklós ír és játszik, társa rendez. A Liliomfi előtt az Athéni Timont. Amire nem kell jegyet venni. Akinek nincs rá pénze, odamegy, és talál nekik helyet. A következő terv pedig az, hogy mikrobuszt vesznek, és megutaztatják előadásukat. Elviszik például Monorra, a cigánytelepre.

– Méhes László, az egyik kedvenc tanárunk mindig azt mondta: úgy kell játszani, mint egy kétéves a matchboxával. Száz százalék átéléssel, kikökhenthetetlenül. Iszonyúan hiszek a színházban – mondja a 168 óra karácsonyi számában megjelent riportban ifjabb Vecsei Miklós.

Testvére, Kinga a Szerdai gyerek című film főszereplője. A mozi bemutatóján összegyűlt az egész család. Tele volt a terem, eljött Sólyom László és Kozma Imre atya, akik a család jó barátai, meg a filmes és színházi szakma színe-java. Kinga furcsán is érezte magát:

– A tömeg nagy részét nem ismertem, a baráti körben bujkáltam.

Egy facebookos fotója alapján szűrte ki őt a főszerepre a film rendezője, Horváth Lili. Amúgy a MOME-ra jár textil szakra, bőr kiegészítőket, táskákat, cipőket és szövött anyagokat tervez.

– Elsősorban anyuka szeretnék lenni, aztán tervező.

A testvérekkel gyerekkoráról, előítéletekről is beszélgettünk, hiszen ők ketten kiskorukban gyakran töltötték az időt a Miklós utcai hajléktalanszállón.

– A Rózsadomb tövében volt az otthonunk, de a szívünk mégis a szállón nőtt föl. Óriási buli volt. Otthon nem volt tévénk, a szállón meg igen. És imádtam sakkozni a lakókkal – emlékszik Miklós.

A teljes riport a 168 óra karácsonyi számában olvasható.

forrás: 168ora.hu

„Ilyenkor a szívem majdnem megszakad...”

Miskolc – Háromszáz adag gulyást osztottak ki a rászorulóknak, mellé kenyér, narancs és mézeskalács is jutott.

Mariann hétfőn jutott utoljára főtt ételhez, így szerda délben már nagyon vágyott a meleg levesre. Szerencséje volt, elsőként érkezett a Magyar Vöröskereszt, a Drót Bisztró, a Lady Lions Klub és az Észak-Magyarország által közösen szervezett ételosztásra a Szinva teraszra, így bőven jutott neki a gulyásból. Mariann ételhordót is hozott, hogy mozgássérült ismerősének is tudjon vinni meleg ételt. „Egy város széli domb tetején lakunk, gondoljuk a házat, cserében ott lehetünk hárman. A barátnőm társa kerekesszékes, így ő nem tud bejönni a városba, nekem is másfél órás séta eljutni ide” – mondta. Azt is megtudtuk, aznap még nem evett semmit, így jólesett neki a meleg leves.

„Van egy kis tűzhelyünk a házban, de csak ritkán tudunk begyújtani, nem kaptunk tüzelőt. Karácsonyra vettünk rizst, hagymát, káposztát, segélykor húst, reméljük, egy töltött káposztát meg tudunk majd főzni” – mesélte. De amint a karácsony szoba került, Mariann elzékenyülve mondta: szomorú történet ez.

Ne aggódjanak

„Régen mindig vettem a gyerekeimnek ajándékot, most nem tudok. Hárman vannak, de nem Miskolcon élnek. Van családjuk, nem tudják, hogy gyakorlatilag hajléktalan vagyok. Nem mondom nekik, nem akarom, hogy aggódjanak. Hívnak magukhoz, de nem megyek, nem akarok a terhükre lenni” – magyarázta.

Mariann barátjával, Zsolttal érkezett, aki elmesélte, nagyon sok a rászoruló ember, de vannak, akik nem mernek eljönni az ételosztásra, főleg az idősebbek, mert szégyellik magukat. „Én is így voltam korábban, de a sors rákényszerített...” – tette hozzá. Miközben ezt mondta, megérkezett egy idős házaspár, először csak messziről figyelték, mikor kezdődik az ételosztás, majd bátortalanul megkérdezték, sorba állhatnak-e. Mariann már rutinosan magyarázta nekik, mi a teendő, majd nekünk halkán megjegyezte: „Szegények, ilyenkor a szívem majdnem megszakad...”.

Meleg leves a Drótból

Az „Enni adok, enni kapok” ételdoboz-akciót, az Észak-Magyarország kezdeményezésére a Vöröskereszt indította el Miskolcon. Ehhez csatlakozott a Drót Bisztró is, többször feltöltötték ezeket az ételgyűjtő dobozokat. Karácsony előtt pedig arra gondoltak, hogy meleg étellel is segítenék a rászorulókat. Mindezt Barkóczi Eszter, a Drót Bisztró tulajdonosa mondta el lapunknak. Sэфjük 300 adag babgulyást főzött szerdán, ezt a Magyar Vöröskereszt segítségével osztották ki a Szinva teraszon.

forrás: boon.hu

„Ennek a munkának soha nincs vége”

Miskolc – A Máltai Lovagrend ősi jelszava: a hit védelme és a rászorulóknak megsegítése évszázadokon át nyúló cél.

Karácsony előtt a szokottnál jobban háborog a lelkiismeretünk. Döbbenet csodálkozunk az ételosztások előtt kanyargó hosszú sorokra. Kollégáink tapintatosan filmeznek, nem mindenki örül, ha az elesett szegények között látna a világ. Röstelljük, s magunkban mentegetőzünk, kicsik vagyunk ahhoz, hogy az egész világ baját egyedül oldjuk meg. Ilyenkor nem csak a szívünk, a pénztárcánk is megnyílik a parkolóknak tengődő hajléktalanok előtt. Mennyire kampányszerű az önzetlen segítségnyújtás, képesek vagyunk-e folyamatosan gondoskodni a nélkülöző, szerencsétlen embertársainkról? – kérdezzük dr. Csiba Gábort, a Máltai Szeretetszolgálat miskolci csoportjának alapító vezetőjét.

dr. Csiba Gábor: Orvosként optimistábban látom a helyzetet. Ha megvan bennünk a jóság, a mások iránti szeretet, az kiapadhatatlan és egész évben munkára ösztönöz. A Máltai Lovagrend ősi jelszava: a hit védelme és a rászorulóknak megsegítése évszázadokon át nyúló cél. Amit teszünk, nem látványos, s aligha hinném, hogy kifogyunk a tennivalóból. Mi az esztendő minden napján nyitva vagyunk a rászorultak előtt. Közismert a hetvenégyes majláthi ápolási otthon, amihez egy 25 személyes szociális részleg is tartozik. A volt iskolaépületben tartjuk fenn a hajléktalanszállót, az ingyenkonyhát, és ugyanitt biztosítjuk az elesettek orvosi ellátását. Itt található a támogatószolgálatunk, valamint az adminisztrációs központunk, továbbá a raktáraink is, ahol az adományokat gyűjtjük és elosztjuk a rászorultaknak. Közismert ember, a megyei kórház főigazgatója – hosszú évek óta vezető pozícióban. Mennyire képes átérezni, azonosulni a Máltaiak által oltalmazottak világát?

dr. Csiba Gábor: Ezzel aligha lehet bármilyen nehézségem. Jómagam egy nyolcgyermekes sajtószentpéteri orvos családból származom. Drága jó édesapám úgy is gondoskodott mindannyiunkról, hogy megtanította, sose feledkezzünk meg a szegényekről, a betegekről. Sokszor elkísértem a rendelésekre. Jártam vele olyan helyeken is, ahol fel se írta a receptet, engem szalajtott el kiváltani. Tudta, hogy annak a családnak annyija sincs, hogy megvegye a patikaszert. Ma ezt úgy mondják, szociálisan érzékeny volt. Feltehetően ezt a nyitottságát a világra megörököltém.

Ez persze még vajmi kevés ahhoz, hogy valaki eljusson egy szeretetszolgálati egység vezetéséig.

dr. Csiba Gábor: Valóban, vagyunk még jó néhányan, akik hasonlóan gondolkodunk és éljük mindennapjainkat. Engem a rendszerváltáskor, a romániai forradalom idején fogott el a lelkesedés. Úgy éreztem, hogy mint traumatológus magam is tehetek valamit az erdélyi magyarokért. Már az első kórházi segélyszállítmányt elkísértem Kolozsvárra és Temesvárra. Megvallom, megható és megrendítő volt a fogadtatás. Amikor átadtuk az ottani kollégáknak mindazt, amire egy ilyen helyzetben szükségük lehet, elsírták magukat az ottaniak. Persze, a mi szemünk is fátyolos lett. Számomra azok a napok döntötték el, hogy a németországi Máltai Segélyszervezet mintájára Csilla von Boeselager támogatásával, Kozma Imre Atya segítségével hazánkban, vidéken az elsők között meg kell alapítani a miskolci csoportot. Ez ma már a Szeretetszolgálat – mely a Máltai Lovagrend hivatalos segélyszervezete – regionális központja is. Egyébként életem egyetlen karácsonya volt a fentiekben említett, amit ilyen távolságban töltöttem a családomtól. A szokásos ügyeleteket, amikor rövid időre hazamehettem, nem számítom ide. Az az erdélyi szenteste viszont, ahol csak a gyertyák fényében köszönthettük az Úr Jézus eljövételét, máig is meghatározza az életemet. *Van-e valamilyen függvényrendszer a szegénység és az adakozók száma között. Ha mélyül a szakadék, többen támogatják a Máltai rendet?*

dr. Csiba Gábor: Ha volna is ilyen kimutatás, nehéz lenne ebből bármilyen hosszú távú következtetést levonni. Tény, hogy mi jobban számíthatunk a szegények sűrű fillérjeire, mint a tehetősek ritka forintjaira. Kapunk a magánszemélyek adójának egy százalékából is, és számos cégnél élnek azzal a lehetőséggel, hogy a számunkra befizetett támogatást leírhatják az adózásakor. Segít az önkormányzat is, támogatja az ingyenskonyhát és a gyermekszállítást, ünnepeinket.

Jó helyre megy a pénz...

dr. Csiba Gábor: Ez biztos. Amikor nő a keretünk, elgondolkodunk, hogy miként bővíthetnénk a támogatást. Sosem elégszünk meg az egyszeri adományozással. Igyekszünk a családok mindennapjait is bearanyozni. Bármennyire is nagy szavak, amit mondok, de az érintettek tudják, mit jelent számukra a mozgássérült, fogyatékos gyermekek szállítása, utaztatása. Az avasi kulcsos gyerekek játszóterét is a másokért való tenni akarás szellemében hoztuk létre. Közben tudjuk, hogy a rászorultság, a mélyszegénység politikai ciklusoktól független, bármennyire is dolgozunk, küzdünk ellene, ennek a munkának soha nem érünk a végére. Számunkra apró öröm, valóságos sikerélmény, ha sikerül egy-egy elesett hajléktalant visszahozni a normális életbe. Keressük a sors számkivetettjei között azokat az ambiciózus embereket, akik maguk is képesek visszajutni a normális életvitelbe – és mindig találunk is.

forrás: boon.hu

A kerekés székes világutazó

Negyvenkét éves építész, világutazó. Nyolcvankét országban járt, nyolc nyelven beszél. Ha csak ennyit tudnánk róla, már akkor is felkapnánk a fejünket. Csakhogy Nagy Bendegúz kerekés székkal járta körbe a fél világot. Több mint húsz éve mozgássérült. Átkerekezett Európán, Amerikán, Délkelet-Ázsián, Nyugat-Afrikán. Eljutott olyan veszélyes helyekre is, ahová ép ember se merné betenni a lábát. Útjait végigfotózta, blogot írt. Utazásaival azt is bizonyítani szeretné: sérülten is lehet teljes életet élni. Erről szól Sándor Zsuzsanna írása a 168 Óra ünnepi számában.

Nagy Bendegúz Erdélyben, Déván nőtt fel, szülei egyszerű munkások voltak, három fiút neveltek fel. A legkisebb, Bendegúz jól tanult, versenyszerűen boksztolt és futott. Imádott

hegyet mászni. A család 1990-ben áttelepült Magyarországra, Bajára költöztek. Bendegúz folytatta a hegymászást. Amikor nem a hegyekben volt, a házuk melletti erdőben edzett. A fákra kifeszített köteleken függeszkedett. Egyedül ment mindig az erdőbe, de azon a bizonyos hideg novemberi napon a szomszéd kisfia is vele tartott. Bendegúz biztosítás nélkül mászott, és rosszul számolt az erejével. Elfáradt, nem bírta megtartani magát a kötélben, és több mint tíz méter magasról lezuhant.

– Ha valaki a fejére esik, rögtön meghal. Ha a talpára: akkor is. Ha a hasára vagy a hátára: a belső sérüléseibe hal bele. Én összegömbölyödve zuhantam a füves árokpartra. A lapockámra estem – emlékezik a férfi.

forrás: 168ora.hu

Filharmóniai előadást ajándékozva kisfiúknak segített a Novák-gála

Több mint 20 ezer lej gyűlt össze a hétfő este Csíkszeredában megszervezett Novák-gálán. A Novák Károly Eduárd paralimpiai bajnok által megálmodott jótékonyági hangversenyen két kisfiún segítettek az adományozók.

Teltház gyűlt össze hétfő este Csíkszeredában, a Novák Károly Eduárd paralimpiai bajnok által első ízben megszervezett Novák-gálán, amelyen nagyszabású komolyzenei koncertre való kiemelt belépők révén adományozhatott a közönség. Az „üvegsontú”-ként ismert Csiszér Máté Balázs, illetve Boros Róbert mozgássérült kisfiúk megsegítésére a rendkívüli esten igazi gálahangulat, karácsonyi öröm és jóakarát rezgett mindvégig a levegőben.

A karácsonyra hangolódás felhívásával megszervezett gálán Gabriel Bebeșlea karmester vezényletére hangolódtak egybe a fellépő együttesen, meghívott előadók, Csíki Kamarazenekar- és gyermekkórus. Az est művészi élménye mellett gazdag volt megható pillanatokban is.

„Sportoló vagyok, de klasszikus zenéről álmodok” – mondta az eredményhirdetés bejelentése előtt felszólalva Novák Károly Eduárd. Mint mondta, köszöni a két kisfiúnak, hogy drukkoltak neki az angliai edzésén. "Fantasztikus, hogy ez létrejött, köszönöm Csíkszereda!" – jelentette ki a paralimpiai bajnok.

videó: https://youtu.be/hN0M619Z_Eg

A teljes bevételt, az összesen több mint 20 ezer lejt, Boros Róbert és Csiszér Máté Balázs mozgássérült gyerekek részére ajánlották fel, akiről rövid bemutatófilmeket a teltházás közönség is megtekinthetett a gálán.

videó: <https://youtu.be/qFePRK7gTUs>

Az eseményt követően az gálafotóknak előkészített vörös szőnyegen örökítették meg a különleges karácsonyi gálaestet a Novák, Boros és Csiszér családokkal az adományozók. A rendezvényre az adományozó lehetőségei szerint a belépőket 15, 30, 100, illetve 200 lejért lehetett megváltani.

forrás: maszol.ro

Így ünnepelnek sportolóink

Szabolcs-Szatmár-Bereg – Van akinek oda kell figyelni az ünnepi lakomákon, van akiknek nem.

A sportolók, edzők, egyáltalán a sportért és a sportból élők év közben és leginkább hét végeken gyakorta vannak távol családjuktól, szeretteiktől. Így aztán náluk a karácsony azt is jelenti, hogy pár napot együtt tölthetnek. Törtei Tamásra párját ritkító ünnepnapok várnak. A Nyíregyházi Spartacus egyik csapatkapitánya a feleségével és az ifjú Tomikával a nyáron elkészült családi fészekben várhatja a Jézuska jövetelét.

Házasság, otthon, baba

– Örökké emlékezetes évet zárhatunk, hiszen májusban összeházasodtunk, elkészült a házunk és megérkezett Tomika is – kezdte érdeklődésünkre a fenyőfa faragását megszakítva Törtei Tamás. – Csütörtökön Fruzsi szüleinél ebédelünk, a szentestét itthon hármásban töltjük. Első, vagy második nap meglátogatjuk Tiszaföldváron élő anyukámat, itt találkozunk majd a testvéreimmel is. Aztán jövünk haza, a hét végén pedig újabb teremtorán veszek részt.

Egyénként a szabadság alatt rendszeresen kondizok, futok, mert közeleg az alapozás kezdete. – Helebrandt Máté számára már elkezdődött a hosszú hajrá, a felkészülés a riói olimpiára. A Nyíregyházi Sportcentrum válogatott gyaloglója az elmúlt héten még Tatán edzőtáborozott és a két ünnep között sem maradnak el a tréningek. Így aztán a remek gyalogló számára ez a pár nap a pihenésé is lesz.

– Mivel immáron külön lakásban élek a barátnómmal, több helyszínen is karácsonyozunk. Nálunk, aztán a szüleinél, Ivett szüleinél, majd a nagyszülőknél. Egyik nap itt lesz az ebéd, a másik nap ott a vacsora. Finomságokban sehol sem lesz hiány, szerencsére én ehetek, hiszen szükségem is van a kalóriákra – vallja Helebrandt Máté.

Szombaton már edzés

– Várom a szeretteimet haza, mert a testvérem külföldön él, és csupán ilyenkor van együtt a teljes család. Egyébként semmi extrát nem tervezek, illetve igen – nagy pihenést. Ebben az évben már nem lesznek edzések, bevallom, karácsonykor az evést tekintve is elengedem kissé magam, csak a mester meg ne tudja... – avatott az ünnepi programjába Veres Amarilla, az NYVSC kerekesszékes vívója, kétszeres 23 éven aluli világbajnoka.

– Az idei karácsony különleges lesz, hiszen csak itthon, hármásban töltjük. Szenteste halvacsora lesz, másnap ünnepi ebéd, szombaton pedig már edzés, hiszen a két ünnep között Zágráiban lépünk pályára – tudatta Köhalmi Richárd, a Fatum-Nyíregyháza élvonalbeli röplabdázóinak mestere, a Nyíregyházi Sportcentrum utánpótlásért felelős igazgatója.

Szolgálatok közötti ünnep

Varga László, a Nyíregyházi KC remek kézilabdázója civilben kemény hivatást választott, hiszen tűzoltó. Így aztán az ünnepi programját elsősorban a munkahelyi beosztás szervezte. – Csütörtökön reggel adom le a szolgálatot, szombaton reggel pedig ismét felveszem. Így aztán a kettő között kell karácsonyozni. Meglátogatjuk menyasszonyom Mátészalkán élő szüleit majd, az enyéimet Fehérgyarmaton. Mivel a bajnoki szünet alatt is rendszeresen járok konditerembe és futok, azért megkóstolhatom majd a remek ételeket, persze azért figyelve a mértékre. Nálunk karácsonykor a halászlé a nagy sláger, de van bőven egyéb is. Például sült- és töltött húsok, sütemények, úgyhogy a kínálattal aligha lesz gond – vélekedik Varga László,

aki lelkemre kötötte, hogy a mérkőzéseiken lelkesen szurkolóknak kívánhasson boldog karácsonyt. Megtette.

forrás: szon.hu

Újabb felvonás jön a felvonóvitában

Először vonták be érdemben a mozgássérülteket a 3-as metró felújításának tervezésébe, de komoly vita kerekedett az ügyből. A főváros újratervezést ígér, de a megoldás még várat magára.

– Tulajdonképpen bármilyen megoldás elfogadható lenne, de nem értem, miért kellene a kerekesszékekkel élőknek másképp közlekedniük, mint az épeknek – fogalmazott a Lokálnak Földesi Erzsébet, a Mozcássérültek Budapesti Egyesületének elnöke.

A mozgássérültek ügye december elején került ismét a közbeszédbe, amikor az egyesület Adj szárnyakat, vagy liftet legalább címmel országos kampányt indított. Mint azt az elnök lapunknak is elmondta, azt kifogásolják, hogy bár a 3-as metró felújítási terveiben valamennyi állomásra készült elképzelés az akadálymentesítésről, információik szerint hat állomáson (Pöttyös utca, Ecséri út, Klinikák, Kálvin tér, Ferenciek tere, Arany János utca) forráshiány miatt mégsem épülne semmilyen, ezt a célt szolgáló megoldás.

Mozgássérültek Budapesti Egyesülete demonstrációja kerekesszék, aluljáró (Fotó: Máté Krisztián)

A nemzetközi gyakorlatban országonként másként és nagyon eltérően kezelik a közlekedésben a segítséggel élők ügyét. A budapesti egyesület a helsinki példára hivatkozik szívesen, ahol speciális mozgólépcső készült a kerekesszékesek számára a metróban, ezzel szemben a New York-i földalatti üzemeltetői egyszerűen túl drágának találták a teljes rendszer akadálymentesítését, így csak az állomások mintegy 20 százalékán készült ilyen megoldás. Földesi Erzsébet tájékoztatása szerint a budapesti egyesület 5000 taggal bír, országosan pedig 200 ezret számlál. Hozzátette, a teljes lakosság 10 százaléka él valamilyen fogyatékkal, és ők küzdenek az akadálymentesítés más platformjaiért is – ám a törésvonal köztük és a felújítást tervező főváros között mégis a hat állomásra álmodott liftek apropóján keletkezett. Merthogy ők továbbra is a felvonót tekintenék megoldásnak.

– Nézze, Budapesten, például a kis földalattin, kipróbálták már az úgynevezett lépcsőjárót, de azt nem tudja egyedül használni egy kerekesszékes – magyarázta az elnök. – Létezik a lifthez hasonló átemelő, ám az csak két méter magasra tud emelni, tehát itt használhatatlan. Hallottunk olyan tervet, hogy az érintett szakaszon busz közlekedne. De mitől olcsóbb harmincéves távlatban – mert most annyira tervezünk – egy párhuzamos vonalat üzemeltetni, mint egy liftet építeni, amit a mozgássérültek mellett más is használhat? És végül miért kellene nekik bonyolultabban, több átszállással és a többiektől szeparáltan közlekedniük?

A 3-as metró építése 1990-ben fejeződött be, tehát az akadálymentesítés hiánya legalább 25 éve ismert. Kérdésünkre, hogy az egyesület miért éppen most kezdett kampányba, Földesi Erzsébet így felelt: – Mert most kérdeztek meg először bennünket, hogy mit gondolunk a tervekről.

Tarlós István december 10-én sajtótájékoztatón jelentette be, hogy több szakértői csoporttal felülvizsgáltatta a Balázs Mór-terv nevű integrált közlekedésfejlesztési koncepciót, amely a 3-as metró felújítási terveit is magában foglalja. Mint mondta, változtatás várható, de a részletek sokban függenek a miniszterelnökkel lapzártánk utánra, december 21-re szervezett találkozójától.

forrás: lokal.hu

Alsunk egy párat, aztán mi döntjük el, mi legyen a reggeli

Bélapátfalva – Alig várja, hogy főzhessen, moshasson és takaríthasson magára az a 150 fogyatékkal élő, aki januárban elhagyja a bélapátfalvai intézetet, hogy kisebb lakásokban tanulja az önállóságot. A szerelmespárok végre mind közös szobába költözhetnek, és a fürdőszobához sem kell majd sorba állni. Harminc éve egy laktanyából alakították ki az intézetet, amely most megkezdte fennállása utolsó hónapját. Megnéztük, milyen a hangulat odabent. [Szurovecz Illés riportja az Abcugon.](#)

“Készülünk ezerrel, nagyon várjuk. Tágasabb és élénkebb lesz, nem beszélve az erkélyről” – mondta János, amint belépett a rendben tartott, valahogy mégis szedett-vetettnek tűnő szobába. Nem tudták máshogy megoldani: a két összetolt ágyon kívül egy íróasztal és egy fotel fér el az apró helyiségben, ahol a legjobb lakberendező is csak a fejét vakargatná. Persze

valamikor a két ágy is külön volt, míg János egy éve össze nem jött csöndes barátnőjével, Melindával.

A BÉlapátfalvai Idősek, Fogyatékosok Otthonában most valami különös várakozás van a levegőben. Néhány nappal a Mikulás érkezése előtt ez nem is lenne feltűnő, ha nem tudnánk, hogy az idei lesz a 150 értelmi fogyatékosággal élő lakó utolsó karácsonya a 30 éve laktanyából átalakított otthonban. Próbálták barátságossá tenni az évek során, de mégiscsak egy intézetről van szó elkülönített osztályokkal, közös tusolókkal és műanyagtálcás menzával, ahol a csinos dekorációk sem feledtetik azt a nyomasztó érzést, ami minden kórházszerű hely sajátja.

A kormány intézményfelszámolási programjában összesen 660 fogyatékos ember költözhet januárban 6-12 fős lakásokba, családiasabb körülmények közé. A bélapátfalvai a legnagyobb intézmény, amely részt vett a pályázaton, és bár az elmúlt években szinte mindennap erre készültek, Tóth Erzsébet szerint megérte a fáradozást. “Így mindenki előtt kinyílhat az élet” – mondta az intézmény igazgatója. Kinyílhat Jánosék előtt is, akik már alig várják, hogy ne kelljen sorba állni a zuhanyzónál, és hogy könnyebben el tudjanak vonulni a többiek elől. “Ha most valaki hangoskodik, nincs mit tenni, mint eltűnni” – mondta János, aki Melindával együtt Szilvásváradra költözik, de lesz lakás Bükkszentmártonban, BÉlapátfalván, Nagyvisnyón és Mónosbélben is.

Vége a túlgondozásnak

“Olyan szépek azok a lakások, hogy rájuk se lehet nézni. Jártunk már ott, tiszta luxus az egész, mint egy palota” – lelkesedett Vivi, egy másik enyhe értelmi fogyatékosággal élő lakó, akivel a szövödében találkoztunk először. “Végre kevesebben leszünk, nem lesz annyi vita. Meg hát, rendben tarthatjuk a lakást, főzhetünk, moshatunk, takaríthatunk!” – sorolta Vivi, mintha csak a világ legmókásabb dolgairól beszélt volna. Nem véletlen, hiszen a költözés célja éppen az, hogy a sérült emberek, amennyire csak tudnak, önállóvá váljanak.

“Most 43 lakóra két ápoló-gondozó jut napközben, éjszaka pedig egy” – mondta Tóth. Így könnyebben érvényesül a régi rutin: mivel nincs idő a tanításra, sokszor inkább megcsinálják a lakók helyett azt is, amire amúgy képesek lennének. Ezt nevezi Tóth túlgondozásnak, amit januártól a dolgozóknak el kell felejtetniük.

“Ez egy új szerep, de nem visszalépés. Nem fogunk helyettük megágyazni, takarítani és bevásárolni. Ők fogják eldönteni, mit reggelizzenek, és mikor legyen a vacsora, mi pedig abban fogunk segíteni, amit a képességeik miatt nem tudnak elvégezni” – folytatta. “Most nem tudnak csak úgy összeütni egy tejbegrízt, mert fix étkezési rend van. Ugyanígy nehezen jutnak el például Egerbe, mert nehéz az ilyesmit megszervezni. Januártól sokkal szabadabbak lesznek”. A váltást az elnevezés is jelzi: az eddigi ápoló-gondozókból kísérő-támogatók lesznek. “Most nehéz egyéni fejlesztést nyújtani, mert sok idő elmegy azokra, akik nagyobb odafigyelést igényelnek, a többiek pedig nem tudnak olyan jól kibontakozni” – mondta.

“Hát, én nyilván nem fogok fűnyírózni” – nevetett a kerekesszékes, halmozottan sérült Szabolcs, aki a műanyag-csomagolóeszközöket gyártó műhelyben dolgozik. “Mosogatni, felmosni azért tudok, ezt fogom vállalni” – folytatta a fiú, miközben izgatottan mutatta a táblázatot, amelybe feljegyezte, hogy áll a termelés. “Műanyagzsákot csinálunk szemetesnek és szennyesnek”.

Szabolcs januárban már egy bélapátfalvai lakóotthonban fog élni, de a munkáját így sem kell feladnia. Az intézet megüresedett helyén szolgáltató központot csinálnak, ahol folytatódni fog a szociális foglalkoztatás is. A szövöde és a csomagológyártó műhely mellett van kerámia- és asztalosműhely, kertészet, valamint konyhai kiegészítő- és mosodai munka is, ahová az új

lakásokból is bejárnak majd. Akik tudnak, önállóan buszoznak majd be reggel nyolcra, a mozgássérülteknek pedig megszervezik a szállítását. Tóth Erzsébet szerint a szociális foglalkoztatás nélkül még a legjobb egészségi állapotban levők is nehezen találnának állást, a napi munkarutinra viszont mindenképp szükségük van.

“Én itt állandóan mozgásban vagyok” – erősítette meg János, akivel a szobájában már találkoztunk. “Locsolunk, ültetünk, gereblyézünk, mikor mit kell. Tavasszal üvegházban dolgoztunk, természetünk zöldségeket, amit leadtunk a konyhán, abból főztek a többieknek. Jó érzés volt, hogy azt ették. Amúgy meg táncolok és zenélek. Kongázok a Csörgős Zenekarban, és táncolok, most épp cha-cha-chát és palotást” – mesélte. “Még az előző otthonban kezdtem táncolni... Mondjuk, muzáj volt, de megszerettem” – mosolygott. Sőt, az állandó mozgás olykor messzebbre szólítja Jánost, aki nemrég harmadik lett pingpongból a Magyar Speciális Olimpia Szövetség egyik rendezvényén. “Hát, ő alig bírta nélkülem” – bökött egy félmosollyal az arcán a jobbán ülő Melinda felé. “Nehezen bírjátok egymás nélkül?” – kérdeztem. “Ő igen” – nevetett.

A busz nem fog várni ránk. Ezt nagyon megtanultuk” – ismételte el többször is Ricsi, a kerekesszékes és vak fiú, aki a Fővárosi Kézmű Nonprofit Kft. textildolgozó műhelyben dolgozik. Arról a 60 órás felkészítésről beszélt, amelyet az Értelmi Fogyatékosokkal Élők és Segítőik Országos Érdekvédelmi Szövetsége (ÉFOÉSZ) tartott a lakóknak. Itt olyan helyzeteket szimuláltak, amelyek a kinti világban várnak rájuk: eljátszották, milyen lesz ügyet intézni a postán vagy az okmányirodában, megtervezték a szoba berendezését, és hogy ki kivel fog egy lakásban élni. “Én például tudok krumplit és répát hámozni, ruhát hajtogatni” – folytatta Ricsi, aki szintén várja már, hogy ne kelljen mindig várni a fürdőszobára, amiből most 43 főre jut egy. “Minden szobához külön fürdő lesz. Én Gusztival fogok lakni, akivel most is, ő nagyon sokat segít nekem, mindig hoz ennivalót, segít a fürdésnél és mindenhová elkísér. Alszunk egy párat, és már mehetünk is” – bizakodott.

A nagy családból kis család lesz

Tóth szerint nemcsak a lakók voltak eddig túlgondozva, de olykor a dolgozók is. “Nekik is sokkal nagyobb mozgásterük lesz, néhányan félnek is tőle, hiszen nem ehhez vannak szokva” – mondta. Nem úgy Vass Zoltánné, aki harminc éve dolgozik gondozóként. “Elhíheti, hogy nem a pénz motivál” – nevetett. “Most olyanok vagyunk, mint egy nagy család, ott meg olyanok leszünk, mint egy kis család. Én minden újra nyitott vagyok, és nagyon várom” – mondta, de hozzátette, hogy a költözés nagy váltást fog jelenteni mindenkinek. A dolgozókat több ezer órányi szupervízióval, mentorálással és más képzésekkel készítették föl a változásra, de Tóth szerint így is minden helyben dől majd el. “Úgy számolunk, hogy egy év kell, mire mindenki belezöldül”.

“A puding próbája az evés” – mondta Tóth a korábbi lakossági tiltakozásokkal kapcsolatban is. Szilvásváradon két éve aláírásgyűjtés volt a költözés ellen: néhányan a gyerekeiket féltették a sérültektől, más meg attól tartott, hogy elriasztják majd a boltból a turistákat. A tiltakozás hatására az önkormányzat kérte is a Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóságot, hogy ne nyissanak náluk lakóotthont, de Tóth szerint végül elcsendesedtek a tiltakozások.

“Semmiképp nem akartunk visszalépni, mert azzal más településeknek is okot adhattunk volna a tiltakozásokra”.

Ehelyett közmeghallgatásokat és érzékenyítő napokat szerveztek, ahol a helyiek együtt kézműveskedtek és barkácsoltak a lakókkal. “Mindig telt ház volt, de nem hiszem, hogy a legnagyobb ellenzők is eljöttek volna. Ők csak akkor fogják elfogadni őket, ha látják, hogy nincs mitől tartaniuk”.

A szerelmesek is egy szobába kerülnek

“Itt a lányok folyton veszekednek a fiúkon, de nekem csak a szomszédba kellett mennem, hogy párt találjak” – mesélt tovább Vivi, mintha csak egy percre váltunk volna el. Nemrég még a szövödében lelkendezett a rá váró házimunkától, de hamar kiderült, hogy más is van a dologban. “Tegnapelőtt volt hat hónapja, hogy összejöttünk” – mondta, és belekarolt szerelmébe, Janiba. Ha a János-Melinda párosnál a lány volt a szótlanabb, akkor itt éppen fordított volt a helyzet: Vivi mellett alig tudott szóhoz jutni kockás melegítő, tagbaszakadt barátja.

“Nem csak most lesz hat hónapja?” – kérdezett vissza óvatosan Jani, de Vivi hamar letorkolta. “Dehogy is, most volt. Még nem tudom, mit kapok ajándékba” – nevetett. Nekik nincs olyan szerencsájük, mint Melindáéknak, mert nem lakhatnak közös szobában, de Nagyvisnyón, az új házban ez is megváltozik. “Á, most nem lehet. De nem is járunk át egymáshoz, Okoska nem örülne, ha idejönne” – mutatott Jani szobatársának üres ágyára.

“Busszal fogunk bejárni dolgozni, én a szövödébe, Jani meg a kézműbe. Nagyon várjuk már. Még nem döntöttük el, hogy a rózsaszín, vagy a narancssárga szoba legyen-e a mienk” – mondta Melinda.

Szerintem a narancssárga, hangzott Jani javaslata

Miért? Szerintem inkább a rózsaszín.

De a narancssárga nagyobb.

Akkor a narancssárga lesz.

“Gyertek, zsebpénzosztás!” – szakította félbe őket egy kívülről jövő hang. A folyosó megtelt a lakókkal, akik sorban állva várták a jussukat, hogy aztán bevásárolhassanak a büfében. Jani is vett némi üdítőt, de most inkább spórol. “Télikabátot akarok venni. Azért a buszon majd csinosnak kell lenni, nem?”

forrás: boon.hu

Hiányzik az érintés, ami nem akar valamit

A fogyatékossgal élő - akár értelmileg akadályozott vagy mozgáskorlátozott - gyerekeknek gyakran már a csecsemőkora is máshogy zajlik, mint egészséges társaiknak. A kognitív- és mozgásfejlődési elmaradások mellett az anya-gyerek kapcsolat is sérülhet, hiszen az anyák jó eséllyel a fejlesztőpedagógus és a gyógytornász szerepébe kényszerülnek. Ez persze jó is a gyerekeknek, hiszen a korai fejlesztéssel rengeteg fejlődést el lehet érni, ugyanakkor fontos észben tartani, hogy a „normál” anya-gyerek kapcsolat megváltozása is következményekkel jár.

A korai anya-gyerek kapcsolat sérülései többek között mozgás- és táncterápiában dolgozhatóak át, de hogyan lehet táncterápiát tartani fogyatékos gyerekeknek, fiataloknak? Horváth Zsuzsanna gyógypedagógussal, mozgás- és táncterápiás csoportvezetővel fogyatékossgáról, anya-gyerek kapcsolatról, testi szintű hangolódásról, és a test és elme viszonyáról beszélgettünk.

Mozgás- és táncterápiás csoportokat tartasz fogyatékos gyerekeknek, illetve ennek hatását kutatod. Milyen jellegű fogyatékossgára kell gondolni?

Az elmúlt években összesen öt iskolában, többek között értelmileg akadályozott csoportoknak és halmozottan fogyatékos, mozgáskorlátozott csoportoknak tartottam egy tanéven keresztül zajló, táncterápiás folyamatot. Az utóbbi kifejezés azokra a gyerekekre utal, akik mozgáskorlátozottságuk mellett értelmileg is érintettek, tehát minimum tanulási zavarral küzdenek. Az értelmileg akadályozott csoportomban közép súlyos értelmi fogyatékosok voltak: az ő IQ-juk 35 és 49 között mozog, azaz írni és olvasni gyakran csak kismértékben tanulnak meg, de egy-egy készségfejlesztő szakiskolát el tudnak végezni. Voltak a csoportjaimban nem beszélő gyerekek is, előfordult, hogy ez a mozgáskorlátozottságukból fakadt. Az elmúlt tanévekben egyébként ép értelmű, hallássérült és tanulásban akadályozott fiataloknak is tartottam csoportokat. Elsősorban a kiskamasz korosztállyal foglalkozom, azaz a 7-8. évfolyamba járó gyerekekkel, akik között voltak 13-14 évesek, de volt 16 éves is. Egyébként is kedvelem a heterogén csoport-összetételt, hiszen minden gyerek más - legyen ép vagy fogyatékos -, és a csoportnak véleményem szerint jót tesz a különbözőség.

Gyógypedagógusként miért épp a táncterápiát választottad, mire lehet ez jó a fogyatékos gyerekeknek?

A módszer, amelyet használok, a pszichodinamikus mozgás- és táncterápia (PMTT), és ezt természetesen az adott csoportokra adaptálom. A PMTT alapvetően a saját testtudattal foglalkozik, a testtudat és a mozgásos tapasztalatszerzés pedig ezeknél a gyerekeknél csecsemő- illetve kisgyerekkorban valamilyen szinten szinte mindig sérül. Mozgáskorlátozott gyerekeknél ez gondolom, nyilvánvaló, de hallássérült gyerekeknél is kimaradhat például a hang felé fordulás, és esetükben gyakran érintett a hallószerv közvetlen közelében lévő egyensúlyszerv is.

De a mozgásfejlődés és a saját test megtapasztalásának fejlődése az értelmileg akadályozott gyerekeknél is sérül, hiszen tudjuk, hogy a kognitív- (értelmi) és a mozgásfejlődés szorosan összefügg. A mozgásfejlődés egyes szakaszaiban is lemaradnak, később tanulnak meg átfordulni, kúszni vagy mászni. A fogyatékossgal élő gyerekeknél is előfordul, hogy csecsemő- és gyermekotthonokban nevelkednek, ez a környezet sokszor nem hat motiválón a fejlődésre.

A testtudat és a mozgásfejlődés sérülése mellett a másik ok, amiért ezen a vonalon indultam el, a korai anya-gyerek kapcsolat sérülései – ezek korrekciójára szintén alkalmas a pszichodinamikus mozgás- és táncterápia. Izgalmas lenne egyébként anya-gyerek csoportokat is tartani, épp emiatt.

Hogyan sérül az anya-gyerek kapcsolat?

Fellépnek benne bizonyos anomáliák: a fogyatékos gyerek születésével gyakran megborul az ösztönös, automatikus viszonyulás, hiszen az anyában keletkezik egy belső konfliktus: nagyon szeretné szeretni ezt a gyereket, amelyik megszületett, de nem ezt várta, és ezt a nem várt sérülést valahogy el kell fogadni. Erre többféle reakció létezik, nyílt elutasítás esetén intézetbe adják a babát. Természetesen létezik elfogadás, de általában ahhoz sokféle szakember segítsége szükséges.

És létezik a rejtett elutasítás is: miközben szeretem, mert szeretnem kell, mert az enyém, és mert ez egy anya dolga, de közben igazából nem tudom elfogadni, mert a társadalom sem tudja elfogadni. Ennek van egy közösségi eleme, bámulnak a játszótéren, jóval nehezebb más kisgyerekes anyukákkal összejárni, erre gyakori reakció az anyák bezárkózása.

Az apai és anyai reakció is gyakran különbözik: az apák legtöbbször megoldás-orientáltak, ezt pedig nem lehet úgy megoldani, ahogyan mondjuk becsavarok egy villanykörtét. Nem tudják megjavítani, mert nem lehet, és ez is nagy törés. A szülők aztán elkezdnek korai fejlesztésről korai fejlesztésre járni, hiszen az első néhány életévben rendkívüli az agyi plaszticitás. Ez az egész odáig fajulhat, hogy az anya megtanul egy csomó fejlesztőmódszert, mi több, elvégzi a gyógypedagógus képzést, és az egész otthonlét nem az anyáról és a gyerekről, nem a kapcsolatokról, hanem a fejlesztésről szól.

És ez baj? Anyaként nyilván hordani akarom a fejlesztésre.

Kell, hogy legyen egy határ. Ha az anya is, a gyerek is túl van terhelve és szétesik, az nem jó. Akkor ki kell választani egy módszert, amit a leginkább javasolnak, ami úgy tűnik, hogy a leghatékonyabb és erre, akár egy szakemberre felépíteni a rendszert. Este hatkor otthon pedig lehetőleg már ne arról szóljon az együttlét, hogy hányat és hogyan guggol a gyerek.

Ami az ilyen fejlesztő-fejlesztett irányba elcsúszó anya-gyerek kapcsolatokban sérül, az az egymásra hangolódás: hiányzik az érintésnek az a formája, ami nem „akar” valamit. Ezt a csoportjaimban is tapasztalom, hiszen a mi módszerünk érintéssel is dolgozik. Az érintés egyébként az említett fogyatékos csoportoknál viszonylag későn kerülhetett be a repertoárba, és eleinte szinte kizárólag úgy érintettek, hogy akartak a másiktól valamit. Ez néha agresszióba is torkollott. Fontos, hogy az érintés néha más minőséget is kapjon: nem akarok valamit a másiktól, hanem kölcsönösen összehangolódunk.

Ha hiányzik ez a fajta képesség az összehangolódásra, akkor a gyerek felnőve is nehezebben kapcsolódik másokhoz, más csoportokhoz, nehezebben szabályozza és fejezi ki az érzelmeit, nehezebben érti meg mások érzelmeit. A fogyatékos gyerekek gyakran nem találják a kapcsolatot a kortársakkal, inkább a felnőttekhez tudnak kapcsolódni, és velük is egyfajta kiszolgáló-kiszolgáltató formában, ettől pedig az évek során a tüneteik egyre mélyülnek. A PMTT ezzel is tud dolgozni, ezeknek a mély, berögzült tapasztalatoknak másfajta mintázatokat ad. Megmutatja, hogy lehet másképp is, lehet egymással kontaktusba keveredni.

És meg lehet élni a hatóerőt: igen fontos tapasztalat, amikor átéljük, hogy az a mozdulat az enyém, és csak az enyém, és nem csinálták velem, hanem én csinálom magammal. A fogyatékos gyerekek a hatóerőt illetően is kevés élménnyel rendelkeznek, hiszen megetetik, megittatják őket, de mindig csak kívülről.

Miért ilyen fontos az egymásra hangolódás, a hatóerő?

Az egészséges identitás kialakulásához kapcsolatra van szükség. A másik emberrel való összehangolódásnak, kommunikációnak pedig egy fontos eleme a testünk és az érzelmeink. A gondolkodásunk, érzelmeink és a testünk pedig szorosan összekapcsolódik. Egyre több az olyan gondolkodó, aki elveti a kultúránkba ágyazott dualista paradigmát, azaz a test és elme különállását. A modern filozófia és idegtudomány szerint a testünk az elsődleges tapasztalatszerzési felület, képes befogadni ingereket és reagálni rá.

Mit értesz az alatt, hogy a „testünkkel egymásra hangolódni”? Kicsit erotikusan hangzik.

A testünkkel minden pillanatban, minden hétköznapi párbeszédben hangolódunk a másikkal. A testem, a mozgásom ugyanis gyakran tükrözi azt az állapotot, amiben épp vagyok: ha szomorúan ülök, akkor kicsit beesik a mellkasom, rádől a vállam, lehajlik a fejem. Ha valaki

empátiával közeledve látja ezt a testtartást, hajlamos ezt valamennyire automatikusan letükrözni, behelyezkedni, ezáltal szavak nélkül is valamennyire átélni, miben vagyok én.

Hétköznapi szinten erre alig gondolunk: a testünket megetetjük, megitatjuk, felvisszük a buszra és mégsem figyelünk az apró változásaira és arra, hogy ez számunkra mit is jelent. Ugyanakkor, ha megtanulok figyelni a testemre és a testemmel, akkor egyre jobban tudok automatikusan figyelni arra is, hogy mi történik a másikkal. Képesé válok arra reflektálni, hogy nekem hogyan esik valami, és hogyan eshet ugyanez a másiknak, át tudok érezni élményeket akkor is, ha épp nem velem történnek. Ehhez hosszú folyamat szükséges, de ez a fajta reflexió aztán át tudja szőni a mindennapokat: jobban tudjuk, mi magunk mit érzünk, mit gondolunk, jobban értjük, hogy a másik mit gondol, mit érez, és így jobban tudunk ahhoz viszonyulni.

A testi hangolódás fejlesztésére például táncterápián szoktuk azt az egyszerűnek hangzó feladatot is végezni, hogy sétálunk a teremben, a térben, és azt az instrukciót kapják a résztvevők, hogy találd meg a saját tempódat és a saját járásodat, ami most téged jelen állapotodban kifejez. Aztán alkotunk egy párost, akik együtt mennek tovább, eleinte mindkettő a saját járásukkal, majd ebből formálnak egy közös járást, és úgy mennek végig az úton. A célom az, hogy a fogyatékos gyerekek azok mellé a sérült tapasztalatok mellé, amikről az elején is beszéltünk – anya-gyerek viszony, a hangolódás képtelensége, a hatóerő sérülése, a testtudat, énkép sérülései, a kontaktus nehézségei – szerezzenek egy másfajta tapasztalatot is. Ahol szabadság van, kontaktus van, ahol megjelenhet a testből történő, spontán alkotás, és ahol ezen a szinten figyelünk egymásra is.

Fontos a kompetenciaélmény megélése is: hatással vagyok a másokra és magamra is, nekik ebből értelemszerűen kevés élményük van. A foglalkozások csoportban zajlanak, így az is átélhető, hogy tartozom valahova. Egyszerre átélhető az autonómia és az együttműködés: én és a többiek, a többiek és én, és mi együtt.

Mik a tapasztalataid, miben segített ez a gyerekeknek?

Az a fajta agresszió, ami a csoportok elején megjelent, az a foglalkozások alatt megszűnt. Arra gondolok, amikor megérintek valakit, mert akarok tőle valamit, de ő nem akarja. A nevelők visszajelzése alapján közvetlenül a csoportok után, aznap is nyugodtabbak és kontaktuskészebbek voltak a gyerekek.

A PMTT természetesen nem helyettesíti a matematikatanítást és a korai fejlesztést sem, inkább kiegészítheti azokat. Azzal is tisztában kell lennem, hogy ezeknek a gyerekeknek az életét én megváltoztatni nem tudom. Ha valaki csecsemőotthonban nevelkedett, és most is bentlakásos intézményben él, azt heti-kétheti egy órában nem lehet teljesen megváltoztatni. Annyit tudok tenni, hogy a hangolódási képességet elmélyítem: nem túl valószínű, hogy ők kezdeményezni fognak egyenrangú kapcsolatokat, de ha valakitől ilyen közeledést kapnak, már fel fogják ismerni, jobban fogják tudni, hogyan reagáljanak rá.

A gyógypedagógusi szemlélethez persze eleve hozzátartozik, hogy ha fogyatékoságról van szó, akkor tudjuk, hogy az nem egy gyógyítható állapot, csodát nem lehet várni és nem lehet ígérni. De a kis változás is változás, és ami a legfontosabb, hogy ami nekünk külső szemlélőként apró változás, az nekik, az ő szemszögükből iszonyú nagy előrelépés lehet, hiszen mi egészen máshogy érzékeljük a környezetünket, mint ők.

Egy kutatást is építesz erre, ott mit vizsgálasz?

Igen, ezeknek a csoportoknak a több szempontú fejlődését vizsgálom tudományos módszerekkel. Vizsgálom a már említett agressziót és a szorongást is, hogy képes-e ez csökkenni, megszűnni. Figyelem a csoportok működését: egészséges személyeknél a csoportok létrejöttének és működésének vannak bizonyos szabályszerűségei, én pedig arra vagyok kíváncsi, különböznek-e ezek a szabályszerűségek a fogyatékos csoportokban. És kíváncsi vagyok, hogy bizonyos kognitív, azaz értelmi funkciók fejlődnek-e, például a téri figyelem, téri memória. Ezek az adatok jelenleg elemzés alatt vannak.

Magyarországon fogyatékosággal élő gyerekek számára kevés elérhető PMTT csoport van, talán ezek az első csoportok. Felnőttek számára létezik táncterápia a Tánceánia együttesben, de az inkább a művészeti oldalról közelíti a kérdést, ott ép és fogyatékos résztvevők adnak elő együtt mozgásos előadásokat: ezek is terápiás folyamatból épülnek fel, de a hangsúly inkább a produktumon van. Kutatás sem nagyon épül még erre, nemzetközi szinten is inkább csak esettanulmányokat lehet találni. Részben azért, mert ez egy határterület: részben gyógypedagógia, részben pszichoterápia, részben mozgásművészet, és persze pont ettől izgalmas.

forrás: divany.hu

VISSZATEKINTŐ A HAZAI RENDEZÉSŰ KERKESZÉKES VÍVÓ VB-RE

HAZÁNK TÖBB NAGY NEMZETKÖZI PARASPORT-VERSENYNEK IS OTTHONT ADOTT IDÉN. AZ EGYIK EZEK KÖZÜL AZ EGRI KERKESZÉKES VÍVÓ VILÁGBAJNOKSÁG VOLT.

A vb-n sikereink sem maradtak el, de volt pár érdekesség az esemény kapcsán, amit nem árt felidézni.

1. A sikerek

Az mindenképpen nagyon fontos, hogy egy verseny, miként sikerül a „hazai páston” versenyzőknek. Nos, nekünk elég jól sikerült. Elégedett volt válogatottunk szereplésével Szekeres Pál is. A szakvezető azt mondta, hogy a megszerzett három ezüst- és két bronzérmét a riói paralimpián is elfogadná.

2. Active Eger Para Sportnap

Az Európai Paralimpiai Bizottság (EPC), a Magyar Paralimpiai Bizottsággal (MPB) közösen, szeptember 20-án az egri Érsekkertben rendezte meg a vívó vb-hez kapcsolódóan, az Active Eger Para Sportnapot, az Európai Sporthét keretein belül. Az esemény előkészítése hónapokat vett igénybe. Az érdeklődőket futóverseny, parasportági bemutatók, közös torna, bábszínház és számtalan érdekes program várták.

3. A versenyzők

A világbajnokságra 32 országból 202 sportoló érkezett. A vb-n 22 versenyszám volt, B és C sérültségi kategóriákban (a C-t nem rendezték meg minden fegyvernemben). A vb számai: egyéni női és férfi tőr, kard, párbajtőr illetve csapatversenyek voltak.

4. A fotók

Nagyon fontosnak tartom, hogy a fogyatékossgal élő sportolókat, miként mutatjuk be mi médiamunkások a tömegeknek, óriási ebben a felelősségünk. Valczer Hajni fotóriporterrel a vb után készítettem egy interjút. Ebben az interjúban a következőképpen beszélt a parasportolókról: – Már a kerkeszékes vívó vb budapesti sajtótájékoztatóján látott vívóbemutató is teljesen elbűvölt. Még sokat kell tanulnom a sportfotózást. Maximális tiszteletem a parasportolóké. Küzdeni tudásuk és akaraterejük példaértékű. Szerencsésnek érzem magam, hogy fényképezőgéppemmel fotózhattam őket. Olyan élettörténeteket ismerhettem meg, amelyek által én is több lehetek. Köszönöm, hogy bizalmukba fogadtak a sportolók! – mondta élményeit mesélve Hajni.

5. A paralimpia

A vb-ről, az aranyérmesek közvetlenül kijutottak a paralimpiára, magyar versenyző aranyérmét nem szerzett a világbajnokságon, így közvetlenül egy magyar sem tudta magát kvalifikálni a riói játékokra. Emellett a Regionális Bajnokságok megnyerésével és a világranglistán elfoglalt helyezés alapján lehet majd kijutni.

forrás: sportmindig.hu

A MEOSZ tagegyesületei és partnerei információi
--- EGYESÜLETI INFORMÁCIÓK ---

-HÍREK-

